

Publicerad 2009-07-12 17:16 av © anakreon

Fortsättning på "Baby, you have cigarette for me" och "Alltså, jag försörjer mig..." tidigare på denna sida; alla avsnitten ingår i Uppdrag: Gran Canaria

"Bjuder man fnask till rummet får man stå sitt kast." Kompletterad text

Om du har för avsikt att bli rånad i Las Palmas och inte kan spanska och inte känner för att blanda in resebyråpersonalen så skall du inte låta det inträffa natten mellan en lördag och en söndag.

Så var det i alla fall när den här historien inträffade. När jag kom till polisstationen fick jag veta att där inte fanns någon engelsktalande personal förrän på måndag, och då skulle jag redan vara i Göteborg.

Jag gick då till min resebyrås kontor och pratade med den otjänstvilliga danska som jag och flera andra restauranggäster tidigare sett ge en spanjor ett så kallat "hand job" i väntan på dessert. Lika intresserad som hon varit av den uppgiften, lik obenägen var hon att nu sätta fötterna i arbete och ledsaga mig till polisstationen.

"Det är bytesdag idag", sa hon maliciöst när jag berättade om vad som hänt mig under natten. "Ingen här har tid att gå med dig till det svenska konsulatet, vi skall lämna av och ta emot nya gäster på flygplatsen.

Och förresten tycker jag din historia verkar konstig. Bjuder man fnask till rummet får man stå sitt kast."

"Bjuder man fnask till rummet..."

Plötsligt insåg jag hur min historia skulle komma att uppfattas bland dem som inte varit där.

Det låg en skrämmande trovärdighet i hennes bild.

Så måste det ju vara!

En pilsk och berusad svensk turist, på väg hem från nattklubben, raggar upp tre glädjeflickor för att tillfredsställa sina lustar innan flyget går hem till den grå vardagen.

Jag insåg lika plötsligt att det här skulle jag aldrig kunna berätta för Elaine.

Hon skulle naturligtvis reagera på samma sätt som den danska reseledarinnan. Som alla förnuftiga kvinnor. Som alla förnuftiga människor, oavsett kön och sexuella preferenser.

Utanför resebyråns kontor konstaterade jag att min sista dag på Gran Canaria inleddes med sol och lekande, varma vindar.

Med ögon rödsprängda av gråt och av att de tvingades arbeta utan de glasögon de var vana vid, halvsprang jag till den adress där den svenska beskickningen låg.

Söndagsstängt, naturligtvis, det också.

Berövad alla idéer om vad jag nu skulle göra satte jag mig ner på trottoaren med fötterna i rännstenen.

På andra sidan gatan låg ett litet enkelt turisthotell. Innanför dess fönster såg jag människor med fyllda tallrikar sätta sig vid bord för att äta sin enkla frukost innan de gick ner till playan för att njuta av sin

semester.

Hotelldörren var dekorerad med dekaler av skilda slag, bland annat en med min uppdragsgivares logotype.

Visst!

Mitt uppdrag var slutfört!

Nu kunde jag gå till dem och berätta att jag befann mig i Las Palmas på uppdrag av deras ägare. Då kunde de knappast undvika att hjälpa mig!

Det var i alla fall värt ett försök.

Efter en fasansfull natt tycktes turen nu äntligen byta sida, för emot det lilla hotellet kom plötsligt en ung dam vandrande med en pärm försedd med samma välkomna logotyp.

Jag vacklade till när jag reste mig upp och, på svenska, sa: "Ursäkta, jag undrar om du kan hjälpa mig!"

"Visst", sa hon och stannade genast.

Mer behövde jag inte säga! Jag behövde inte flagga med mitt uppdrag eller hennes chef, hon var beredd att lyssna på mina problem rakt av.

Och jag hulkade och berättade!

Efter en stund satt vi bredvid varandra med fötterna i samma rännsten.

När jag lugnat mig någorlunda sa hon:

"Här har du adressen till vårt kontor. Eftersom du skall resa hem redan om några timmar tycker jag du skall gå dit genast och be dem hjälpa dig med en anmälan till polis och försäkringsbolag. Jag ringer härifrån och förbereder dem. Annars kan du vänta här tills jag är färdig så följer jag dig dit."

"Vad är klockan?", frågade jag.

"Strax tio", sa hon, "så du börjar få lite bråttom."

"OK", sa jag, "om du bara pekar ut koordinaterna."

Några minuter senare satt jag mitt i en andlös lyssnarskara och berättade åter mitt lidandes historia. Innan jag hann säga "Melins stenografi" hade jag en underskriven utskrift av min berättelse i tre kopior i nypan och var i en liten gräddfärgad Fiat på väg tillbaka till mitt lägenhetshotell.

Förståelse och service kallas det jag fick.

Tacksamhet det jag kände.

Packningen blev en parodi.

Jag samlade bara ihop resterna av mina tillhörigheter och slängde dem i resväskan, ungefär som när man rafsar ihop gräset på en nyklippt gräsmatta och slänger det i komposten. Mina vinterskor var försvunna, så jag tvingades flyga hem till den svenska vintern i sandaler. I badrummet fanns mitt rakvatten kvar men varken rakapparat eller eltandborste.

Under sängen glittrade något. Det var ett kort stycke av min lilla guldkedja vilket förmådde mig att fortsätta leta till dess jag funnit såväl medaljongen som resten av kedjan. Det tog en god stund i avsaknad av mina glasögon.

Ombord på transferbussen till flygplatsen satte jag mig sedan längst bak och med slutna ögon för att få vara ifred.

”Hur mår du, egentligen?”

Jag ryckte till vid den oväntade frågan. Ett äldre svenskt par hade satt sig intill mig i avgångshallen, utan att jag lagt märke till det.

”Inget vidare”, sa jag.

”Nej, du skakar ju i hela kroppen. Du kanske har feber?”, sa mannen och lade sin hand på min iskalla och fuktiga panna.

Jag stålsatte mig för att inte börja gråta igen. Trevande började jag sedan berätta för mannen och hans hustru vad jag upplevt under den gångna natten.

Mannen lyssnade mycket uppmärksamt och avbröt mig då och då med en fråga. Det första han sa när jag slutat tala var:

”Det där var inga kvinnor!”

”Va?!, sa jag.

”Nej tänk efter nu!” sa mannen uppfordrande. ”De provade dina handskar och stal både dem och dina skor. Du sa att de hade mörka röster och var förvånansvärt starka. Klart de var karlar, transvestiter eller bara karlar i kvinnokläder. Kanske för att lura turister som du!”

Karlar?

Karlar i kvinnokläder?

Kunde det vara så?

Mitt i alltihopa kände jag mig plötsligt nästan lycklig! Jag hade kanske inte blivit rånad av kvinnor, när allt kom omkring!

Mannen intill mig fortsatte:

”Du hade nog en jäkla tur som kom undan det hela med livet i behåll. Särskilt som du inte fick tag i några pengar, det måste ha retat dem. Dina glasögon tog de nog för att du inte skulle kunna identifiera dem” avslutade han förnöjt sin analys.

Jag tittade tacksamt på honom.

”Karlar!” sa jag. ”Ja, du har säkert rätt. Varför tänkte inte jag på det?!”

”Du hade nog inte tid att tänka”, sa mannens hustru medkännande. ”Du var nog fullt upptagen med att vara skräckslagen.”

Karlar, tänkte jag återigen.

Lika generad som jag känt mig för att ha blivit övermannad av tre kvinnor, lika tillfredsställd kände jag mig nu vid tanken på att de antagligen var män.

Senare fick jag veta att det var flera turister i Las Palmas som utsatts för överfall av män i kvinnokläder. Det hade till och med utgått en officiell varning för att besöka hamnkvartieren. Kanske var det den varningen som gjorde att rånarna sökte sina offer i andra delar av staden?

”Avgång flight si och så till Malmö och Göteborg. Alla passagerare ombeds genast bege sig till utgång tolv!”

Jag reste mig upp. ”Vi skall till Stockholm”, sa den framgångsrike amatördetektiven och räckte fram sin hand till avsked. Jag fattade den och tackade honom för hans hjälp. Hans fru gav mig en mjuk kram och önskade lycklig resa.

Jag fick en fönsterplats på planet och tittade utan saknad när Gran Canaria försvann inunder oss. Minuterna senare sov jag djupt.

Det var den första och hittills enda gången jag lyckats sova under en flygtur.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten